

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13.11.1987, sp. zn. 18 Co 815/87, ECLI:CZ:MSPH:1987:18.CO.815.1987.1

Číslo: 20/1991

Právní věta: Pravomoc správního orgánu rozhodovat o náhradě škody způsobené na nemovitosti (nebo jejím příslušenství) při stavbě, provozu, opravách nebo odstraňování elektrického vedení ve smyslu ustanovení § 28 odst. 2 zákona č. 79/1957 Sb. se vztahuje jen na ty případy, v nichž škoda vznikla (byla způsobena) v důsledku využití oprávnění podle ustanovení § 22 a násl. zákona č. 79/1957 Sb. O jiných případech náhrady škod způsobených při zřizování a provozování energetických děl a jiných zařízení pro rozvod elektřiny rozhoduje soud.

Soud: Městský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 13.11.1987

Spisová značka: 18 Co 815/87

Číslo rozhodnutí: 20

Číslo sešitu: 2-3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náhrada škody, Pravomoc soudu, Řízení před soudem

Předpisy: 79/1957 Sb. § 28 99/1963 Sb. § 7

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobci se domáhali náhrady škody a uváděli, že pracovníci žalované energetické organizace prováděli na chodníku před jejich domem hluboký výkop za účelem opravy elektrického kabelu a při zahazování výkopu lžící bagru poškodili vjezdová vrata a pilíř. Žalobci v souladu s předloženým znaleckým posudkem požadovali zaplacení škody v částce 2 800 Kčs.

Obvodní soud pro Prahu 10 uložil žalované organizaci, aby zaplatila žalobcům 2 800 Kčs s 3 % úroky od 26. 5. 1980 a na nákladech řízení 420 Kčs a aby zaplatila na účet obvodního soudu pro Prahu 10 na nákladech znalečného 575 Kčs. Soud dospěl k závěru, že došlo k zásahu do vlastnického práva žalobců a k poškození jejich nemovitosti ze strany pracovníků žalované organizace, takže žalobci mají právo na náhradu škody podle ustanovení § 421 o. z., jehož použití nevylučuje úprava podle zvláštních právních předpisů. Ohledně výše škody vycházel soud prvního stupně ze znaleckého posudku, který stanovil náklady na opravu pilíře ve výši 2 800 Kčs, když předchozí pokus žalované organizace o uvedení v předešlý stav nebyl úspěšný a výsledná oprava neodpovídala československé státní normě.

O nákladech řízení rozhodl soud prvního stupně podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. a o náhradě nákladů znalečného podle ustanovení § 148 odst. 1 o. s. ř.

Proti tomuto rozsudku podala odvolání žalovaná organizace. Namítala, že při posuzování její odpovědnosti je třeba použít zákon č. 79/1957 Sb., podle jehož ustanovení § 28 náleží náhrada za škodu způsobenou na nemovitosti nebo jejím příslušenství při stavbě, provozu, opravách, změně nebo odstraňování vedení, ovšem rozhodování o této náhradě bylo svěřeno výkonným orgánům okresních národních výborů a na tyto orgány se žalobci neobrátili. Navrhovala proto, aby rozsudek soudu prvního stupně byl změněn tak, že se žaloba zamítá.

Žalobci poukazovali na to, že mezi účastníky došlo k dohodě o náhradě škody uvedením v předešlý stav; na základě této dohody žalovaný plnil, avšak nesplnil dohodu řádně.

Městský soud v Praze svým rozsudkem potvrdil rozsudek soudu prvního stupně.

Z odůvodnění:

Soud prvního stupně správně vycházel z ustanovení § 421 odst. 1 o. z., podle něhož organizace odpovídá za škodu, kterou způsobila porušením právní povinnosti, přičemž žalovaná organizace neprokázala, že by tu byly splněny podmínky pro zproštění se odpovědnosti za škodu podle ustanovení § 421 odst. 3 o. z. Správně soud prvního stupně také při stanovení výše skutečné škody vycházel z posudku znalce, který konstatoval, že oprava byla provedena žalovaným neodborně a neodpovídá ČSN 73 2310 a že je třeba ji provést znovu, pilíř rozebrat až do úrovně základové spáry, znovu jej vyzdít a provést úpravu povrchu.

S ohledem na obsah odvolání dodává odvolací soud, že ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 79/1957 Sb. upravuje náhradu za skutečnou škodu vzniklou při stavbě, provozu, opravách, změně nebo odstraňování elektrického vedení vlastníku nemovitosti. Toto ustanovení je zařazeno do Společných ustanovení o oprávnění k cizím nemovitostem v 5. oddílu citovaného zákona, kde je stanoveno oprávnění energetických podniků stavět a provozovat na cizích nemovitostech elektrická vedení, vstupovat a vjíždět (při stavbě, provozu nebo změnách vedení) na cizí nemovitosti vedením přímo dotčené, odstraňovat a oklešťovat stromové překážející vedení atd. Dále je řešena otázka náhrady za výkon těchto oprávnění, možnost vyvlastnění nemovitosti, pokud pro účely stanovené zákonem nestačí jiná oprávnění.

Ustanovení § 32 zákona č. 79/1957 Sb. uvádí, že ustanovení § 22 až § 28 téhož zákona platí obdobně i pro jiné organizace státního sektoru než energetické podniky, pokud zřizují nebo provozují na cizích nemovitostech vedení pro své vlastní provozy nebo zařízení pro veřejné elektrické osvětlení.

Ve vztazích mezi občany a organizacemi rozhodují o náhradě škody soudy (§ 7 odst. 1 o. s. ř.), pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány. Podle ustanovení § 28 odst. 2 zákona č. 79/1957 Sb. o náhradě škody vzniklé podle odst. 1 tohoto ustanovení rozhodoval výkonný orgán okresního národního výboru, pokud o náhradě nedošlo k dohodě. Toto ustanovení však tu nebylo možné použít, protože nárok žalobců na náhradu škody nevyplývá z toho, že by v důsledku využití oprávnění podle ustanovení § 22 a násl. citovaného zákona došlo ke škodě. Oprava vedení nebyla prováděna na nemovitosti žalobců a k poškození pilíře nedošlo ani při pracích v rámci oprávnění energetických podniků podle ustanovení § 22 a násl. zákona č. 79/1957 Sb., nýbrž neopatrnou manipulací bagru při opravě elektrického kabelu, uloženého pod chodníkem v blízkosti nemovitosti žalobců, když po provedené opravě byl výkop zahazován a lžíce bagru zavadila o pilíř vrat. Při správném postupu v průběhu provádění opravy neměla být tedy nemovitost žalobců opravou vedení dotčena.

Navíc je třeba poukázat i na to, že mezi účastníky původně k dohodě o náhradě škody došlo, když žalovaný na základě výzvy žalobců plnil tím, že poškozenou nemovitost uváděl v předešlý stav. Žalovaný podnik však svou povinnost (kterou fakticky uznal i tím, že podle požadavku žalobců plnil)

nesplnil řádně.

Soud prvního stupně proto věc správně posuzoval podle ustanovení § 421 odst. 1, 2 o. z. a správně postupoval i při ocenění výše skutečné škody na základě posudku znalce, když uvedení v předešlý stav (§ 442 odst. 1 o. z.) nelze považovat za účelnou formu náhrady, protože předchozí oprava prováděná žalobcem nesplnila svůj účel, byla provedena neodborně a v rozporu se státními normami.

Odvolací soud proto podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil odvoláním napadený rozsudek jako správný.